

Arrest

nr. 188 797 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, op 26 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 7 juli 2014 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 december 2016 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 7 juli 2014 ontvankelijk doch

ongegegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 27 december 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.07.2014 werd ingediend door:

[L., N.] [R.R.: ...]

Alias: [D. N.] geboren op [...]

nationaliteit: Georgië

geboren te [...] op [...]

+ kind: [G. (E.), D.] geboren op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Mevrouw [N. L.] diende op 09.07.2014 een aanvraag in met de vraag verblijfs gemachtigd te worden. Mevrouw bevindt zich reeds ruime tijd samen met haar kind in illegaal verblijf, maar verklaart dat er humanitaire en sociale redenen zijn om haar verblijf in België samen met haar gezin in België legaal verder te zetten. Mevrouw haalt echter nagenoeg dezelfde redenen als de redenen die zij reeds eerder in andere aanvragen 9bis had voorgelegd. Alle voorgaande aanvragen werden ongegrond bevonden.

Mevrouw betekende een ongegronde beslissing 9bis op datum van 19.03.2014. Het inreisverbod van 3 jaar werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen middels arrest nr. 172 110 op 19.07.2016 vernietigd, de ongegronde beslissing bleef behouden. De aanvraag 9bis werd ingediend op 26.06.2013.

De beslissing werd genomen op 07.02.2014. Relatief kort na deze beslissing diende mevrouw dus opnieuw een aanvraag 9bis in, meer bepaald op 09.07.2014, waarin nagenoeg dezelfde elementen werden opgenomen met dezelfde stukken als in de aanvraag 9bis ingediend op 07.02.2014. Een aantal elementen werden ook behandeld in de beslissingen 9bis van 05.07.2011 en de beslissing 9bis van 08.04.2013. Mevrouw herhaalt steeds dezelfde elementen die eerder al geen grond voor toekenning van een verblijfsmachtiging vormden. Elementen die in vorige aanvragen werden aangehaald en opnieuw worden ingeroepen: artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, langdurig verblijf, duurzame lokale verankering, prangende humanitaire situatie, meer dan 5 jaar ononderbroken verblijf in België, asielprocedure duurde meer dan één jaar, de asielprocedure dateert van voor 01.06.2007, schoolgaand kind van minstens 01.09.2007, artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, inbreuk op het gezinsleven, bedreiging voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid, het Kinderpardon-voorstel van de partij GROEN, de depressieve stemming van het kind en de begeleiding door een kinderpsycholoog met toediening van medicatie, kennis van de Nederlandse taal en werkbereidheid, geen gevaar voor de openbare orde of recidive. We verwijzen voor wat deze elementen betreft naar de vorige beslissingen 9bis gezien er geen nieuwe feiten worden aangebracht die een ander licht werpen op de situatie. Door steeds dezelfde elementen te herhalen, tracht mevrouw haar verblijf in België te verlengen, wetende dat deze elementen geen grond vormen om verblijfs gemachtigd te worden.

De situatie van mevrouw kan niet los gezien worden van de situatie van mijnheer, haar echtgenoot, de heer [T. E.]. Betrokkenen zijn nog steeds gehuwd met mekaar en vormen nog steeds een gezinscel. Mijnheer betekende op 25.10.2016 een inreisverbod van 8 jaar. Mijnheer mag zich gedurende een periode van 8 jaar niet op het Belgische grondgebied bevinden. Wegens ernstige feiten van openbare orde werd de echtgenoot van mevrouw twee keer gerepatrieerd. Mijnheer keerde telkens terug en pleegde opnieuw feiten van openbare orde. Mevrouw zelf pleegde ook feiten van openbare orde. Nooit werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgevolgd. Mevrouw [N. L.] werd op 17.01.2011 door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete voor diefstal met geweld of bedreiging. Haar echtgenoot met wie ze nog steeds een gezinscel vormt, werd veroordeeld voor meerdere feiten op verschillende tijdstippen verspreid over meerdere jaren: gewone diefstal, feit(en) waarvoor hij op 22.03.2004 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 maanden, gewone diefstal als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 13.01.2005 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden, gewone diefstal als mededader, feit(en) waarvoor hij op 18.02.2005 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel, diefstal met geweld of bedreigingen, feit(en) waarvoor hij op 27.10.2005 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 02.03.2006 door de Correctionele

Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, gewone diefstal als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 11.06.2008 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden, diefstal met geweld of bedreigingen door twee of meer personen, feit(en) waarvoor hij op 17.01.2011 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar en op 25.10.2016 is betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 18 maanden uit hoofde van valsheid in geschriften-gebruik van een attest, valselijk opgemaakt in de omstandigheden omschreven in het art. 204; bendevorming-deelname. Dit gezin wordt geacht blijvend de openbare orde te kunnen schaden. De Belgische openbare orde dient beschermd te worden, strafbare feiten door deze personen dienen voorkomen te worden.

Betrokkenen hielden hun uiterst precaire en illegale verblijf jarenlang vol. De ouders dragen dan ook de verantwoordelijkheid voor de situatie waarin het kind opgroeide in België en de ontwikkeling die daarmee gepaard ging. Betrokkenen hadden de zekerheid dat zij geen verblijfsmachtiging in België zouden krijgen. Dat blijkt onder meer uit eerder genomen beslissingen 9bis. De ouders hebben het belang van het kind (en de behoefte van het kind naar zekerheid en stabiliteit) gedurende meerdere jaren miskend door hun verblijf zonder toestemming verder te zetten. De Belgische autoriteiten zijn op een gegeven moment nochtans inschikkelijk geweest. Zo werd op 25.04.2013 het bevel om het grondgebied te verlaten door de Belgische autoriteiten uitgesteld tot 30.06.2013 zodat het kind het lopende schooljaar kon afmaken. De moeder en de vader keerden bij de start van zomervakantie niet terug naar Georgië. De toekomst van het kind lag en ligt nog steeds in het land van herkomst waar het kind kan opgroeien in leefomstandigheden die wel zeker en stabiel zijn. Het land van herkomst biedt voldoende ontwikkelingskansen. Georgië heeft passend onderwijs ter beschikking en een acceptabel niveau van basisvoorzieningen. Het kind kan eens meerderjarig en indien het dit wenst met een visum type D als student terugkeren naar België om er verder te studeren. De Belgische ambassade maakt het dossier over aan de dienst Lang verblijf (onder de directie Toegang en verblijf) van de Dienst Vreemdelingenzaken. Die onderzoekt de aanvraag en neemt de beslissing. Voor deze procedure voor het verkrijgen van een visum type D als student kan het kind zich opnieuw laten bijstaan door advocaat mevrouw Vandermeeren.

Uit een toegevoegde medisch attest voor de zoon - dewelke ook werd voorgelegd in de vorige aanvraag 9bis - blijkt een depressieve stemming waarvoor hij wordt gevolgd door een kinderpsycholoog, terwijl hij eveneens een medicamenteuze behandeling krijgt. Dat een stopzetting van de behandeling zou leiden tot een verdere decompensatie en het ontsporen van een emotionele beleving. Dit attest dateert echter van 25.06.2013. De problematiek werd niet geactualiseerd zodat nergens uit blijkt dat dit element vandaag de dag nog actueel is, noch wordt aangegeven wat de oorzaak is. Wat er ook van zij, de betrokkenen worden helemaal niet verplicht om de opvolging en de behandeling stop te zetten. Ze tonen niet aan dat deze opvolging en behandeling niet kan verdergezet worden in het herkomstland. Geen enkel element wijst er op dat het kind niet zo kunnen reizen. We veronderstellen dat het kind kan reizen. De oorzaak van de depressieve stemming wordt niet beschreven. Mogelijks kan het te maken hebben met de precaire, onstabiele, illegale situatie van het gezin en dat ondanks de zekerheid die het gezin heeft dat zij niet zullen verblijfs gemachtigd worden. Het kind groeit ook op in een gezin waarin de ouders feiten van openbare orde plegen en waarbij beide ouders reeds tijd hebben doorgebracht in een Belgische gevangenis. Het geeft op zijn minst de indruk dat voor de ouders de belangen van hun kind geen prioritaire keuze vormen. Het is nu in het belang van het kind dat een einde wordt gesteld aan het illegale verblijf zonder toekomstperspectieven en dat het kind nu zijn ouders volgt naar hun herkomstland. De ouders kunnen in het land van herkomst inkomsten halen uit tewerkstelling en kunnen op die manier instaan voor hun levensonderhoud. In België krijgen zij geen toestemming te werken. Betrokkenen kunnen in België geen inkomsten genereren. De ouders zelf kunnen door zich te herenigen in het herkomstland, door daar werk te zoeken, door te werken aan toekomstperspectieven voor hun kind, door niet langer de openbare orde te schenden en ten gevolge van dergelijke schendingen in de gevangenis te verblijven, bijdragen tot een verbetering van de mentale gezondheid van hun kind. Mevrouw en haar echtgenoot dragen de volle verantwoordelijkheid voor de situatie in België waarin hun kind opgroeide. Het gezin negeert reeds jarenlang bevelen om het grondgebied te verlaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten, lijkt voor mevrouw en haar echtgenoot een holle instructie te zijn. De Belgische immigratiewetgeving bepaalt hoe mensen met een andere nationaliteit het recht kunnen verwerven om hier te verblijven. Mevrouw en haar echtgenoot betonen geen respect voor de Belgische samenleving.

Mevrouw beweert angst te hebben om terug naar Georgië te keren, maar verklaart niet waarom ze er een mensonterende behandeling zou riskeren. Mevrouw brengt geen concrete elementen aan. Mevrouw werd niet erkend als vluchteling door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en Staatlozen. Mevrouw behoefde m.a.w. geen internationale bescherming omwille van vervolging. Mevrouw trachtte door gebruik te maken van een valse identiteit de Belgische asielautoriteiten te misleiden. Mevrouw gaf

bij de asielaanvraag een andere identiteit op dan haar werkelijke. Deze identiteitsfraude toont aan of scheidt althans de indruk dat de vervolgingsfeiten die mevrouw toen aanhaalde niet serieus genomen kunnen worden, evenmin als de bewering dat ze nog steeds vreest voor een mensonterende behandeling.

Gezien de lange lijst van diefstallen van dit gezin, op naam van mevrouw (diefstal met geweld of bedreiging), maar vooral op naam van haar echtgenoot (waaronder diefstal met braak) waarmee ze nog steeds een gezinscel vormt, gezien de identiteitsfraude bij binnenkomst in België en bij het opstarten van een asielprocedure, gezien het negeren van alle instructies vanwege de Belgische overheid (mijnheer werd zelfs twee keer gerepatriëerd en kwam telkens terug en geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten werd ooit opgevolgd), gezien het gezin bij de politie gekend is voor diefstallen en vechtpartijen, wordt geen verblijfsmachtiging toegekend aan dit gezin en dit ter voorkoming van nieuwe strafbare feiten en ter bescherming van de Belgische openbare orde.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen, alsook de hoorplicht, verstrekt zij volgende toelichting bij het middel:

“In casu zijn de bestreden beslissingen van 7.2.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verzoekster verblijft sedert begin jaren 2000 in België en heeft sindsdien geen enkele band met haar land van herkomst.

Verwerende partij meent dat dat een veroordeling van ruim 6 jaar geleden een beletsel vormt om verzoekster te regulariseren.

Aangezien de feiten dateren van meer dan 6 jaar geleden, kan men niet aanhalen dat er nog een actueel gevaar voor de openbare orde zou bestaan. Er is momenteel geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde zodat het niet aannemelijk is dat een feit van meer dan 6 jaar geleden als reden kan worden aangehaald om een regularisatie te weigeren. Verwerende partij dient te specificeren waarom verzoekster nog steeds een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Zij heeft sedert 2008 geen enkele strafrechtelijke veroordeling opgelopen zodat zij ook geen gevaar vormt voor de openbare orde.

De wetgever heeft de verwerende partij de mogelijkheid gegeven om mensen te regulariseren indien zij aan de voorwaarden voldoen. Verzoekster is perfect geïntegreerd en spreekt perfect Nederlands en kan onmiddellijk aan de slag gaan als arbeidster indien zij geregulariseerd wordt.

Een eventuele gedwongen repatriëring naar het land van herkomst zou betekenen haar en diens zoons leven gevaar loopt aangezien zij begin jaren 2000 uit het land is gevlucht.

Het geval van verzoekster is des te schrijnender aangezien zij tijdens de regularisatiecampagne van 2009 kon geregulariseerd worden.

De teleurstelling is groter aangezien verzoeker een weigeringsbeslissing heeft gekregen omdat zij niet zou voldoen aan de eisen voor een regularisatie.

Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid en meent dat verzoeker niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden.

Een verblijf van om en bij de 10 jaar in België is klaarblijkelijk voor verwerende partij niet voldoende.

In welke omstandigheden kan iemand dan geregulariseerd worden?

Het kind van verzoeker heeft quasi geen enkel ander land gekend dan België. Hij zou niet wat hij zou moeten doen indien hij terug naar Georgië zou terugkeren.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 05.12.2016) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.”

2.2.1. Voorafgaandelijk benadrukt de Raad dat waar verzoekster verwijst naar “de bestreden beslissingen van 7.2.2014” dient te worden aangenomen dat dit een materiële vergissing betreft, waar huidig beroep de ongegrondheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 5 december 2016 als voorwerp heeft.

2.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt geduïd dat de beslissing is genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en gemotiveerd waarom de in de aanvraag ingeroepen elementen niet worden aanvaard als gronden voor de toekenning van de verblijfsmachtiging.

Zo stelt verweerder allereerst vast dat verzoekster verschillende elementen inroept – meer bepaald de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, een langdurig verblijf, een duurzame lokale verankering, een prangende humanitaire situatie, een asielprocedure van meer dan één jaar, een schoolgaand kind, het ‘kinderpardon’-voorstel van Groen, de depressieve stemming van het kind en de begeleiding door een kinderpsycholoog met toediening van medicatie, de kennis van de Nederlandse taal en werkbereidheid en het gegeven dat er geen gevaar is voor de openbare orde of recidive – die zij reeds eerder inriep in het kader van een of meerdere verblijfsprocedures in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en die reeds werden beoordeeld doch afgewezen. Er wordt onder meer gewezen op een ongegrondheidsbeslissing van 19 maart 2014, ofwel kort voor het indienen van de thans voorliggende aanvraag, en verwezen naar de eerdere ongegrondheidsbeslissingen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met betrekking tot deze ingeroepen elementen en gesteld dat in dit verband geen nieuwe feiten worden aangebracht die een ander licht werpen op de situatie.

Verweerder benadrukt verder dat de situatie van verzoekster en haar kind niet los kan worden gezien van deze van haar echtgenoot, waar zij nog steeds zijn gehuwd en een gezinscel vormen. Er wordt op gewezen dat de echtgenoot sinds 25 oktober 2016 onder inreisverbod staat gedurende acht jaar, omwille van ernstige redenen van openbare orde. Er wordt geduïd dat de echtgenoot tot tweemaal toe werd gerepatriëerd, doch telkens terugkeerde en nieuwe feiten van openbare orde pleegde. Ook wordt vastgesteld dat verzoekster zelf eveneens feiten van openbare orde pleegde en op geen enkel ogenblik een bevel om het grondgebied te verlaten (vrijwillig) werd opgevolgd. Er wordt een opsomming gegeven van de verschillende veroordelingen van verzoekster en vooral haar echtgenoot en vastgesteld dat het gezin wordt geacht blijvend de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt gewezen op een gebrek aan respect van verzoekster en haar echtgenoot voor de Belgische rechtsorde en samenleving.

Verweerder oordeelt vervolgens dat de ouders, gelet op de jarenlange precare en illegale verblijfssituatie terwijl zij de zekerheid hadden dat zij geen verblijfsmachtiging zouden verkrijgen, de verantwoordelijkheid dragen voor de situatie waarin het kind in België is opgegroeid en de ontwikkeling van het kind die daarmee gepaard ging. Hij wijst er ook op in het verleden de nodige inschikkelijkheid aan de dag te hebben gelegd, door uitstel van een bevel om het grondgebied te verlaten toe te kennen tot het einde van het schooljaar zodat het kind het lopende schooljaar kon afmaken, doch de ouders weigerden tijdens de zomervakantie met het kind terug te keren naar hun herkomstland. Verweerder is

van mening dat de toekomst van het kind in Georgië ligt, waar het kan opgroeien in leefomstandigheden die wel zeker en stabiel zijn en dat het herkomstland voldoende ontwikkelingskansen biedt voor het kind waar het passend onderwijs heeft en een acceptabel niveau van basisvoorzieningen. Verweerder wijst op de mogelijkheid voor het kind om eens meerderjarig een visum met het oog op het volgen van hogere studies in België aan te vragen.

Waar verzoekster zich beriep op het gegeven dat het kind voor een depressieve stemming wordt gevolgd door een kinderpsycholoog en medicamenteus wordt behandeld, merkt verweerder op dat het in dit verband gevoegde medische attest van 25 juni 2013 reeds voorlag bij de eerdere aanvraag en de problematiek niet werd geactualiseerd waardoor ook niet blijkt dat deze nog actueel is. Daarenboven wordt benadrukt dat niet blijkt dat het kind niet kan reizen en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de opvolging en behandeling niet kunnen worden verdergezet in het land van herkomst. Verweerder geeft aan dat het in het belang is van het kind dat een einde wordt gesteld aan het illegale verblijf zonder toekomstperspectieven en het kind zijn ouders volgt naar het land van herkomst. Hij wijst er op dat de ouders in het herkomstland inkomsten kunnen halen uit tewerkstelling en zo instaan voor het levensonderhoud, waar zij in België geen toestemming krijgen om te werken.

Wat de ingeroepen vrees voor een terugkeer naar Georgië betreft, wordt geuid dat deze niet wordt geconcretiseerd en wordt gewezen op de afwijzing van verzoeksters asielaanvraag en op het gegeven dat verzoekster heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door gebruik te maken van een valse identiteit, hetgeen volgens hem niet wijst op enige reële vrees.

Verweerder besluit dat geen verblijfsmachtiging wordt toegekend, gelet op de lange lijst van feiten van openbare orde van verzoekster en vooral haar echtgenoot met wie nog steeds een gezinscel wordt gevormd, de identiteitsfraude bij binnenkomst in het Rijk en in het kader van de asielprocedure en het negeren van alle instructies vanwege de Belgische overheid.

Deze motivering die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Gelet op voormelde uitvoerige motivering van de bestreden beslissing waarbij concreet wordt ingegaan op de ingeroepen verblijfsgronden en de individuele situatie van het gezin is verzoekster niet ernstig waar zij op bijzonder algemene wijze spreekt over een "schaars" gemotiveerde beslissing die zij niet als afdoende beschouwt of voorhoudt dat haar aanvraag pro forma wordt afgewezen. Zij toont geenszins concreet aan dat enige ingeroepen verblijfsgrond ten onrechte onbeantwoord is gebleven of op welke concreet punt dan sprake zou zijn van een motivering die niet afdoende zou zijn.

Verzoekster toont aan de hand van haar uiteenzetting een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van voormelde wetsbepaling ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster en haar kind.

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris

over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat verweerder besluit tot de ongegrondverklaring van de verblijfsaanvraag waar enerzijds de ingeroepen gronden wezenlijk reeds voorlagen en (negatief) werden beoordeeld in het kader van eerdere verblijfsprocedures op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in dit verband geen nieuwe feiten blijken die een ander licht kunnen werpen op de situatie en anderzijds gelet op een negatieve verblijfshistoriek die wordt gekenmerkt door een lange lijst van feiten van openbare orde van verzoekster en in het bijzonder haar echtgenoot, de identiteitsfraude bij binnenkomst in het Rijk en in het kader van de asielprocedure en het negeren van alle instructies vanwege de Belgische overheid. Wat dit laatste betreft, wordt verwezen naar het gegeven dat de echtgenoot tot tweemaal toe werd gerepatrieerd doch telkens terugkeerde en geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten (vrijwillig) werd opgevolgd. Er wordt benadrukt dat verzoeksters situatie niet los kan worden beoordeeld van deze van haar echtgenoot, nu er nog sprake is van een huwelijk en gezinscel, en deze laatste onder een inreisverbod voor acht jaar staat sinds 25 oktober 2016 omwille van ernstige redenen van openbare orde en aldus gedurende lange tijd niet in dit land vermag te verblijven. Hierbij werd afzonderlijk ook nog rekening gehouden met de situatie waarin het kind verkeert en de belangen van dit kind, doch geoordeeld dat de toekomst van het kind ligt in het herkomstland waar het volgens verweerder kan opgroeien in zekere en stabiele leefomstandigheden en met voldoende ontwikkelingskansen. Hierbij werd ook ingegaan op de medische problemen van dit kind, doch geoordeeld dat deze een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staan.

Verzoekster wijst op haar langdurige verblijf in België en stelt sindsdien geen enkele band meer te hebben met haar herkomstland. In de bestreden beslissing wordt evenwel duidelijk gemotiveerd waarom aldus geen grond voorligt voor de toekenning van de verblijfsmachtiging. In dit verband wordt onder meer gesteld dat dit element reeds voorlag en werd beoordeeld in de eerdere ongegrondheidsbeslissingen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zonder dat in dit verband nieuwe feiten blijken die een ander licht kunnen werpen op de situatie. Verweerder benadrukt in zijn beslissing dat verzoekster door het steeds herhalen van dezelfde elementen enkel tracht haar verblijf in België te verlengen en zij en haar echtgenoot reeds enige tijd de zekerheid hebben dat zij omwille van deze elementen niet gerechtigd zijn op een verblijf. Verder werd gewezen op de redenen van openbare orde en de verblijfshistoriek zoals hierboven reeds geschetst. De Raad stelt in dit verband vast dat het langdurig verblijf en de bewering geen banden meer te hebben met het herkomstland inderdaad reeds werden beoordeeld in de ongegrondheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 7 februari 2014 en verzoekster wezenlijk niet aangeeft te betwisten dat zij in dit verband geen nieuwe feiten heeft aangebracht die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook nog aangegeven dat volgens het bestuur verzoekster en haar echtgenoot wel degelijk opnieuw hun leven kunnen opbouwen in hun herkomstland en zij aldaar door te werken in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Verweerder geeft ook aan dat het kind aldaar voldoende toekomst-perspectieven heeft. Het louter herhalen van ingeroepen verblijfsgronden zonder in te gaan op de concrete motivering ter zake in de bestreden beslissing vermag het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de voorziene motivering geenszins aan te tonen. Ook waar verzoekster stelt dat zij perfect is geïntegreerd en Nederlands spreekt en onmiddellijk aan de slag kan indien zij wordt toegelaten tot een verblijf, dient te worden aangenomen dat verweerder deze ingeroepen elementen die betrekking hebben op de integratie en werkbereidheid in rekening heeft gebracht. Een herhaling van deze elementen uit de aanvraag, zonder in te gaan op de in dit verband naar voor gebrachte motieven, laat de Raad andermaal niet toe vast te stellen dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. Ook hier betwist verzoekster zo onder meer niet deze elementen reeds te hebben ingeroepen in eerdere verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in dit verband geen nieuwe gegevens te hebben aangebracht die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster betoogt vervolgens dat haar veroordeling van zes jaar geleden geen beletsel kan vormen om haar de verblijfsmachtiging toe te staan. Zij stelt dat niet kan worden geoordeeld dat zij, gelet op feiten van meer dan zes jaar geleden, actueel nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde. De Raad merkt in dit verband evenwel op dat verweerder in de bestreden beslissing niet zozeer aangeeft dat verzoekster zelf actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde gelet op haar veroordeling op

17 januari 2011. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder aangeeft dat het gezin wordt geacht blijvend de openbare orde te kunnen schaden, en dat in dit verband wezenlijk wordt gedoeld op verzoeksters echtgenoot. Dit gestelde maakt zo deel uit van de passage in de bestreden beslissing waarbij verweerder aangeeft dat verzoeksters situatie niet los kan worden gezien van deze van haar echtgenoot, die onder de gelding valt van een inreisverbod voor acht jaar omwille van ernstige redenen van openbare orde. Verzoekster betwist dit gegeven, en het gegeven dat haar echtgenoot wel degelijk als een gevaar voor de openbare orde dient te worden aangemerkt, niet. Aldus blijkt niet dat dit betoog van verzoekster afbreuk vermag te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Er blijkt ook niet dat het als kennelijk onredelijk zou moeten worden beschouwd waar het bestuur bij het nemen van zijn bestreden beslissing de ernstige redenen van openbare orde die spelen in hoofde van de echtgenoot/vader en die tot gevolg hebben gehad dat deze gedurende acht jaar onder verbod staat hier te verblijven, betreft. Wezenlijk kan aldus worden aangenomen dat het bestuur net oog heeft gehad voor de gezinseenheid. Louter ten overvloede wijst de Raad er ook nog op dat verweerder, wat de vraag betreft of er grond is om de verblijfsmachtiging toe te staan, wel degelijk ook rekening kan houden met de gerechtelijke antecedenten van een vreemdeling – ongeacht of er actueel nog een gevaar bestaat op nieuwe schendingen van de openbare orde – en dit gegeven mee in zijn beoordeling kan betrekken. Het bestuur heeft zo een zeer ruime discretionaire bevoegdheid ter zake.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat zij en haar zoon bij gedwongen terugkeer gevaar lopen waar zij hun land zijn ontvlucht, merkt de Raad op dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven dat verzoekster deze ingeroepen vrees voor een terugkeer naar Georgië niet heeft geconcretiseerd en daarnaast heeft gewezen op de afwijzing van verzoeksters asielaanvraag en op het gegeven dat verzoekster heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door gebruik te maken van een valse identiteit, hetgeen volgens hem niet wijst op enige reële vrees. Door het thans opnieuw op volledig ongestaafde wijze te volharden in een vrees voor het leven of andermaal te wijzen op het gegeven dat zij haar land zou zijn ontvlucht, worden geen argumenten aangebracht die afbreuk vermogen te doen aan de motivering van de bestreden beslissing op dit punt.

Ook het betoog dat zij zich in een schrijnende situatie zou bevinden waar zij tijdens de regularisatie-campagne van 2009 had kunnen worden geregulariseerd en zij is teleurgesteld en waarbij zij zich afvraagt in welke omstandigheden iemand dan wel kan worden geregulariseerd, laat de Raad geenszins toe vast te stellen dat verweerder de ingeroepen gronden tot het toekennen van een verblijfsmachtiging incorrect of op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. De Raad wenst te benadrukken dat het niet is omdat verzoekster reeds eerdere verblijfsaanvragen indiende die werden afgewezen, dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie die ertoe noopt dat een volgende aanvraag wel gegrond zou dienen te worden verklaard ondanks het niet opvolgen van genomen verwijderingsmaatregelen. Deze beschouwingen laten de Raad verder enkel toe vast te stellen dat verzoekster de feiten van openbare orde die werden gepleegd in België, in het bijzonder door haar echtgenoot, lijkt te bagatelliseren en deze zelfs normaal lijkt te vinden, waar zij niet kan begrijpen dat een gezin waarvan een ouder omwille van ernstige redenen van openbare orde gedurende acht jaar onder verbod staat hier te verblijven anders wordt behandeld dan een gezin waarvan de verschillende leden zich weliswaar in illegaal of precair verblijf bevinden doch wel steeds de nodige eerbied betoonden voor de samenleving door zich niet in te laten met strafbare feiten.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat haar zoon nagenoeg geen enkel ander land heeft gekend dan België en niet zou weten wat te doen indien hij terug dient te keren naar Georgië. In de bestreden beslissing heeft verweerder evenwel uitvoerig gemotiveerd waarom de ingeroepen elementen met betrekking tot het kind geen reden vormen om de verblijfsmachtiging toe te staan en de belangen van het kind zich niet verzetten tegen de bestreden beslissing. Verweerder heeft geoordeeld dat de ouders, gelet op de jarenlange precaire en illegale verblijfssituatie terwijl zij de zekerheid hadden dat zij geen verblijfsmachtiging zouden verkrijgen, de verantwoordelijkheid dragen voor de situatie waarin het kind in België is opgegroeid en de ontwikkeling van het kind die daarmee gepaard ging. Hij wijst er ook op in het verleden de nodige inschikkelijkheid aan de dag te hebben gelegd, door uitstel van een bevel om het grondgebied te verlaten toe te kennen tot het einde van het schooljaar zodat het kind het schooljaar kon vervolmaken, doch de ouders weigerden tijdens de zomervakantie met het kind terug te keren naar hun herkomstland. Verweerder is van mening dat de toekomst van het kind in Georgië ligt, waar het kan opgroeien in leefomstandigheden die wel zeker en stabiel zijn en dat het herkomstland voldoende ontwikkelingskansen biedt voor het kind waar het passend onderwijs heeft en een acceptabel niveau van basisvoorzieningen. Verweerder wijst op de mogelijkheid voor het kind om eens meerderjarig een visum met het oog op het volgen van hogere studies in België aan te vragen. Waar verzoekster zich beriep op het gegeven dat het kind voor een depressieve stemming wordt opgevolgd door een kinder-

psycholoog en medicamenteus wordt behandeld, benadrukt verweerder dat het in dit verband gevoegde medische attest van 25 juni 2013 reeds voorlag bij de eerdere aanvraag en de problematiek ook niet werd geactualiseerd waardoor niet blijkt dat deze nog actueel is. Daarenboven wordt benadrukt dat niet blijkt dat het kind niet kan reizen en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de opvolging en behandeling niet kunnen worden verdergezet in het land van herkomst. Verweerder geeft aan dat het in het belang is van het kind dat een einde wordt gesteld aan het illegale verblijf zonder toekomstperspectieven en het kind de ouders volgt naar het land van herkomst. Hij wijst er op dat de ouders in het herkomstland inkomsten kunnen halen uit tewerkstelling en zo kunnen instaan voor het levensonderhoud, waar zij in België geen toestemming krijgen om te werken. Verweerder heeft aldus op gemotiveerde wijze aangegeven waarom volgens hem een terugkeer van het kind naar Georgië wel degelijk tot de mogelijkheden behoort en dat er wel degelijk toekomstmogelijkheden zijn voor het kind aldaar. Andermaal dient de Raad vast te stellen dat de uiteenzetting van verzoekster niet vermag aan te tonen dat deze voorziene motivering zou uitgaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn. Wezenlijk wordt op geen enkele wijze concreet ingegaan op de in dit verband naar voor gebrachte motieven.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden vastgesteld.

2.2.5. Verzoekster beroept zich nog op een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, doch een duidelijke toelichting bij deze geschonden geachte beginselen ontbreekt. Er blijkt niet dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat er sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen die werden gewerkt dat verzoekster en haar kind zouden worden toegelaten tot een verblijf. Integendeel, nu verweerder net verwijst naar eerdere ongegrondheidsbeslissingen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en er op wijst dat verzoekster en haar echtgenoot reeds enige tijd de zekerheid hadden dat zij geen verblijfsmachtiging in België zouden krijgen. De uiteenzetting van het middel laat geenszins toe een schending van deze beginselen van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.6. De Raad merkt ten slotte op dat, zoals reeds werd aangegeven, verzoekster in het theoretische luik van haar middel weliswaar nog melding maakt van de hoorplicht. Nergens geeft zij evenwel uitdrukkelijk aan dat zij de hoorplicht ook daadwerkelijk geschonden acht door de thans bestreden beslissing. Deze beslissing vormt ook slechts een antwoord op een door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag die zij met alle volgens haar dienstige gegevens en stukken kon staven. Zij was aldus in de mogelijkheid haar standpunt op nuttige wijze naar voor te brengen. Zij verduidelijkt ook geenszins waarom zij nog in de mogelijkheid diende te worden gesteld bijkomende gegevens voor te leggen, laat staan dat zij dan aannemelijk maakt nog nuttige gegevens te hebben kunnen aanbrengen.

2.2.7. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS